

ПЪЛЪЖИКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА III	ОСНОВАТЕЛИ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ	Одобрень и препоръченъ отъ Министер. на Народ. Провъщение съ окр. № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Год. абонаментъ 60 лв., полугод. 30 лв. Адр. на редакцията ул. Априловъ, 18 София. Брой 2 лева	РЕДАКТИРАТЬ: КАЛИНА МАЛИНА ПИЛИГРИМЪ	БРОЙ 5
----------------------	--	---	--	------------------

Писма отъ леля Лазарина до малкитъ пжтековци

Писмо пето

Мили мои пжтековци,
Чели ли сте за индийци
въ Майнъ-Ридови романи
и отъ биткитъ имъ вие
били ли сте приковани
по цѣль денъ надъ една книга?
О, тогава туй ви стига!
Вий отлично ще да знайте
на индийци да играйте!
Главатаръ си изберете
и на две се раздѣлете.
Тѣзи, дето носятъ сламени капели,
нека тѣ да бждатъ янкитъ ви
бѣли.
Тѣзи, дето носятъ лико и коприва,
нека сж индийци, сганѣта
пакостлива.
Янкитъ съ колата важно се
разхождатъ,
Ярутъ индийцитъ весело
предвожда.
Изведнѣжъ тревожно дава той
сигнала
да нападнатъ мигомъ янкитъ по
смѣло.
Почва битка страшна съ лжкъ и
ятагани. . .
Всѣни удря живо и ловко се
брани. . .
Какъ ли ще се свърши тоя бой
кажете?
Ще ли оредѣятъ бързо редоветъ?
Азъ едничко само ще ви кажа:
Бихъ желала строго да накажа
главатаритъ и вожда,
що дружинитъ предвождатъ.
Вече гръмнала ми е главата
отъ бойове люти въмахалата
и мигрена вече имамъ,
само аспирины взимамъ.



ЯРУТЪ, ИНДИЙСКИЯ ВОЙВОДА

Пречатъ ми да съчинявамъ,
та решихъ да заминавамъ,
днесъ багажитъ си стягамъ
отъ индийцитъ да бѣгамъ.

Много поздравя сърдечни
въ градове, села далечни
на пжтековцитъ бѣли
отъ индийцитъ ни смѣли

и отъ вожда имъ Ярута,
и отъ янкитъ прочути,
и отъ леля ЛАЗАРИНА

Косъо Дългоносъо и Фроса Дългокоса

Весела повесть за деца

Отъ КАЛИНА МАЛИНА

Илюстриралъ Асенъ Поповъ

Танцътъ на плъховетъ, Косъо въ перуши-
на и чудната верига въ кулата на зве-
здоброеца

— Фроса! Фроса! Фроса! Отвори ми бър-
зо! Нося ти жива кукла! — се провикна Косъо,
като се катерѣше по оградата на тѣхната гор-
ска къща.

И тѣй като той не получи никакъвъ отго-
воръ, а нѣмаше търпение да чака повече, пре-
хвърли се въ двора.

Къщата бѣше съвсемъ тъмна. Само про-
зорчето на най-горната таванска стая свѣтѣше.

— Защо ли свѣти по това време въ стая-
та на татко! — питаше се Косъо, но тѣй като

той не бѣше отъ онѣзи деца, които му мислятъ
много, нищо лошо не мина презъ ума му. На-

противъ въ главата му се появи изведнѣжъ
единъ чудесенъ планъ, да уплаши сестричката

си и да озадачи баща си. Той запрати на тре-
вата вързопъ, въ който дрѣмѣше малкия Миж-

линь, измъкна отъ пазвата си цѣло руно бѣла
мека коса, вмъкна се на прѣсти въ работилни-

цата на баща си, запали лампата и като заста-
на предъ огледалото, което увеличаваше сто-

пжти всички дрѣбни нѣща, започна да нарежда
косата около главата си. Но за нещастие ле-

пилото се бѣше свършило.

Косъо се почеса по врата, което значеше,
че мисли сериозно. Изведнѣжъ очитъ му блѣ-

снаха.

— Ще си направя лепило, и дордето усѣти
татко, всичко ще бжде свършено.

И той протегна ржка къмъ лавицата, дето
бѣха наредени едно до други много малки и
голѣми шишенца, добре запушени. Върху всѣко
едно отъ тѣхъ имаше четливъ надписъ.

— Въ едно отъ тѣзи шишенца е скритъ
праха, отъ който татко приготвя лепило! — по-
мисли си момчето, но тѣй като не знаеше да
чете, защото бѣ избѣгало още първия денъ отъ
училище, надписитъ го озадачиха.

Косъо нѣмаше обичай много много да
му мисли. Той посегна къмъ едно шише, което
се отличаваше отъ другитъ по синия си етикетъ.
Отвори го бързо, изсипа отъ бѣлия прахъ въ
една паничка и започна да налива вода.

Изведнѣжъ въ стаята се разнесе една
приятна миризма, прилична на дѣха на горски
теменуги и се зачуха нѣжни мелодични звуци.
Отъ всички жгли започнаха да излизатъ едри
плъхове, тѣ се спираха всрѣдъ стаята и подъ
звучитъ на невидимия оркестъръ, започваха да
танцуватъ.

На Косъо това му и трѣбваше. Той захвър-
ли брадата, най-голѣмата гордостъ на стария Се-
лектбиргонвиргопзондагирманрентикмиждинъ и
като тури ржце на кръста: започна тѣй лудо
да се превива отъ смѣхъ, че очитъ му се насъл-
зихъ, сълзитъ потекоха по дългия му носъ и оро-
сиха пода, дето танцуваха грациозно мишкитъ.

— Ей защо баща ми не ме пуска въ ра-
ботилницата си, — мислѣше и се смѣеше Ко-
съо. — Тукъ било много забавително. А азъ
съмъ тръгналъ да скитамъ изъ гората и задъ
гората и да рѣжа брадитъ на старцитъ. Добре
че узнахъ тази тайна, която баща ми тѣй ста-
рателно крие отъ менъ. Отъ сега нататкъ, мой
Косъо, Косъо дългоносъо, за тебъ започва новъ
животъ!

И безъ да му мисли много момчето, като
се насити на мишия танецъ, посегна къмъ дру-
го стъкло. То съдържаше нѣкакъвъ черенъ
прахъ. Разми то въ една паничка отъ праха,

но въ този мигъ се случи нѣщо съвсемъ нео-
чаквано.

Разнесе се една отвратителна миризма,
мишкитъ се завъртѣха като пияни, и за мигъ
изпопадаха до една мъртви на земята. А въ
това време една частъ отъ пода се отвори,
надникна презъ отвора змия и като съскаше
страшно, пропѣлзѣ всрѣдъ стаята.

Този пжтъ работата съвсемъ не бѣше
смѣшна. Змията започна да се влачи къмъ Ко-
съо, но той не бѣше отъ страхливитъ. Колко
пжти въ гората се е справлялъ самичкъ и съ
най-отровнитъ пепелянки! И за да се запази
отъ змията, той посегна къмъ едно голѣмо
шише, грабна го и запрати върху ѝ.

Веднага се чу страшенъ гръмъ и
трѣсъкъ. Нѣкой изтича по стълбитъ, нѣкой от-
вори вратата, и една яка мжжка ржка улови
Косъо за яката.

— Немирнико, какво направи? Ти уби най-
вѣрната ми робиня! Заради тази пакостъ, която
ми стори, ти не заслужавашъ да носишъ чо-
въшки видъ!

И като каза тѣзи грѣмовни думи, човѣ-
кътъ, който бѣше самиятъ баща на Косъо, го
залѣ цѣлия съ нѣкаква течностъ. Косъо усѣти
горещина по цѣлото си тѣло, после му стана
изведнѣжъ много студено и за да се стопли,
разпери ржце. Но уви, каква бѣше неговата
изненада, когато видѣ въ отсрещното огледало
вмѣсто ржце две широко бѣли крила. Носътъ
му се бѣше удължилъ толкова много, че не
приличаше вече на човѣшки носъ, а на щър-
келовъ клонъ. Само очитъ, челото и щръкна-
литъ нагоре коси бѣха човѣшки. По тѣхъ
единствено можеше да се познае нашия немир-
никъ Косъо Дългоносъо.

Бащата улови за ушитъ своя видоизмѣ-
ненъ синъ и го повлѣче нагоре по стълбитъ, въ
кулата, дето той наблюдаваше нощно време
звездитъ, заключи го въ една стая, му из-